ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ
ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΣΤΑΜΑΤΙΑΔΗΣ ΑΝΔΡΕΑΣ
(Δικηγόρος)
ΔΙΕΥΘΥΝΩΝ
ΔΟΥΚΑΣ Κ. ΤΖΙΜΕΡΗΣ
Τά χειρόγραφα δημοσιευόμενα ή μή δέν επιστρέφονται.

ΕΣΤΙΑ

ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ ΕΣΠΕΡΙΝΗ ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΕΝ ΣΜΥΡΝΗ

ΑΡΙΘΜΟΣ 1843 ΙΔΡΥΘΗ ΤΟ 1910 ΕΤΟΣ· ΙΑ Τρίτη 1 Φεβρουαρίου 1922—ΠΕΡΙΟΔΟΣ Α'. Γραφεία: Οδός Γεωργίου Αριθ. 7

ΤΟ ΚΑΘΗΚΟΝ ΜΑΣ

Οὐδενὸς βεβαίως τὴν προσοχὴν διεφεύγει τὸ γεγονὸς ὅτι τὰς ἡμέρας αὐτὰς παίζεται τὸ πολιτικὸν μέλλον τῆς χώρας ταύτης καὶ ἐκ τῶν ἀποφάσεων αἵτινες θὰ ληφθῶσιν ἐν Εὐρώπῃ ἐξαρτᾶται κατὰ μέγα μέρος ἡ περαιτέρω πολιτικὴ καὶ κοινὴ εὐνοϊκὴ ἢ μὴ ὑπόστασις. Δὲν εἶμεθα βε-βαίως οὔτως ὀψ συστήσωμεν μαν-ρισύτητα παρουσιάζοντες τὴν κατάστασιν ἐντελῶς ἀζιβάσιν ἀλλ' ὡσαύτως εἶμεθα ἐπίσης χαρᾶς ἕνεκεν οὔτεως ὀὰ τενὸνωμεν ἐφειμιόβας ὃι' ἀνυπάρκτους καταστροφάς. Ἡ κατάστασις εἶνε κρίσιμος καὶ διερχόμεθα ἡμέραν κατ' ἡμέραν εἶνε ἀλγιβὲς, ἀλλ' εἶνε ἐπίσης ἀληθὲς ὅτι αἱ κυβερνῶσαι τὸ Ἑλληνικὸν κράτος χειρίζονται τὰ ζητήματα μὲς ὅσον ἐπιτρέπει εἰς αὐτοὺς ὁ ἀγὼν παγκοσμιοπολίτης των καὶ ἡ συναίσθησις τῆς εὐθύνης ἣν φέρουν ἀπέναντι τοῦ Ἔθνους.

Συνεστῶμεν λοιπὸν ψυχραιμίαν καὶ ἐμπιστοσύνην πρὸς τὴν ὑπεύθυνον κυβέρνησιν. Καὶ ὄχι μόνον ταῦτα συνιστῶμεν ἀκόμη ὅπως πᾶσα ἡμῶν ἐνέργεια ἐξαρτηθῇ ἀπὸ τὴν σχετικὴν ὑπόδειξιν καὶ ὑπόβιεξιν τῆς κυβερνήσεως. Φύτω μόνον ὀὰ κατορθωθῇ ἡ παράταξις ὁπαίων ἕθνικοὶ μετὰ-πτωι καὶ πιὸ τοῦ συγκεντρωθοῦν ὅλαι ἐνεργειῶν ὀὰ ἐπιτευχθῇ ὃ, τι ποθοῦμεν καὶ ὃ,τι προσδοκῶμεν ὅλοι.

Αὐτὸ εἶνε τὸ καθῆκον μας καὶ αὐτὸ μᾶς ἐπιβάλλει ἡ πατριωτικὴ ὁ ὑγιὴς καὶ ἐπαρκὴς ἔννους. Δὶὸτι ἀτυχῶς ὑπάρχει καὶ νοσηρὸς πατριωτισμὸς ἐκδηλούμενος διὰ φωνασκιῶν ἀκαίρων καὶ συζητήσεων ἀπερισκέπτων.

Τοῦτο γράφοντες, δὲν κατακρίνομεν τὴν τελευταίαν συγκέντρωσιν ἐν τῇ πόλει μας μένομεν. Ἀπ' ἐναντίας τὴν ἐπικροτοῦμεν ὁλοψύχως καὶ πρὸς ἐπιτυχίαν αὐτῆς συνιστῶμεν ὅτι συνεστήσαμεν ἀνωτέρω καὶ προσωρινοῦμεν ἐπὶ μᾶλλον ὀὰ ἐκ-δηλούσωμεν νὰ ὑποδεξώμεν ὅπως πιὸ σουν ἐπὶ τέλους γ' ἀνα-μογγώνναι εἰς τοιοῦ τῆς ὄσεως ζητήματα, ἀτομα

Ἐν ἔχομεν ὑπέρτατον καθῆκον οἱ Μικρασιάται Ἕλληνες; Νὰ συνώσωμεν τὰς τάξεις τοῦ μαχομένου στρατοῦ. Κατὰ πᾶσαν πιθανότητα ὀὰ λαλήσῃ ἅπαξ ἔτι τὸ τηλεβόλον μετ' οὐ πολὺ καὶ ὅσον περισσότερα εἶνε τὰ λείψανα τοῦ ἑλληνικοῦ στρατοῦ τόσον ἐχομεν περισσοτέρας βεβαιότητας ἑλληνικῆς νίκης. Καὶ πατριὼ της εἶνε οὐχὶ ὁ ἐπιβεκευόων ἀνὴρ παντὸν ρητορικὴν ἱκανότητα, ἀλλ' ὁ πραττόσων τὸ σθῆνος κατὰ τοῦ ἐχθροῦ.

Ἐννοοῦμεθα βεβαίως.

ΔΙΓΕΝΗΣ ΑΚΡΙΤΑΣ

ΤΙ ΖΗΤΕΙ ΑΚΡΙΒΩΣ Η ΓΑΛΛΙΑ

Παρίσιοι, 30. Ἐν σχέσει πρὸς τὴν Συνδιάσκεψιν τῆς Γενούης διὰ τὰς τὴν ἀπευθυνθεῖσαν πρὸς τοὺς ξένους Δυ-νομεῖς ἡ Γαλλικὴ Κυβέρνησις ἀναφέ-ρει, ὅτι δὲν πρόκειται νὰ δηλώσῃ ἐὰν δέχεται ἢ ἀρνῆται τὴν πρόσκλησιν συμ-μετοχῆς, ἀφοῦ μετέχουν εἰς τὴν ἀπο-στολὴν της. Ἐν τούτοις πιθανὸν ν' ἀπὸ σχῇ τῆς συμμετοχῆς εἰς τὴν Συνδιά-σκεψιν ἐὰν ἡ πρόσκλησις γίνῃ δεκτὴ παρὰ τινος Κράτους ὑπὸ ὅρους ὄνα, ἐ-νους νὰ διακινδυνέσουν τὰ δικαιώματα της ἢ ν' ἀπολέσουν τὰ συμφέροντά της. Ἐὰν εἰσάπαξ Κυβέρνησις ὑπαι-τηχθῇ εἰς τὴν ἐπισημον δήλωσίν της ὀὺχὶ πλήρη ἀποδοχὴν ἐκ τῶν προτέρων τῶν ὅρων της ἐν Κάνναις λεχθείσης τὴν 6 Ἰανουαρίου ἀπορασεως τοῦ Ἀνω-τάτου Συμβουλίου, ἡ Γαλλικὴ Κυβέρ-νησις πιθανὸν νὰ μὴ ἀποστείλῃ τοὺς πληρεξουσίους της εἰς τὴν Γενούην.

Ἐδιοσύρεται λοιπὸν τὸ ζήτημα, ὅπως κατὰ τὴν ἐνορξὶν τῶν συνεδριάσεων τῆς Συνδιασκέψεως τῆς Γενούης πρὸ πάσης συζητήσεως, γίνῃ πρόδηλον ὅτι τὸ Κράτη δι' αὐτῆς τῆς παρουσίας των ἐκδηλῶν τὴν πλήρη συμφωνίαν των περὶ τῶν θεμελιωδῶν ἀρχῶν.

Η ΠΟΛΙΤΕΙΑ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ
ΑΠΟ 1914 ΜΕΧΡΙ 1917

ΥΠΟ ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ ΒΟΥΤΕΤΑΚΗ

Ἀλλὰ πλὴν τοῦ πρωτοφανοῦς ἐπιτε-λείου ἀνεκμετρεῖ μὲ τὸ ὀνόμα ὁ Βενιζέλος καὶ εἰς τὴν περίστασιν αὐτὴν ἐρεῖσε καὶ ἀπεφάνθη περὶ τῶν ἐπικινδυνοδιεστέρων ἐπιχειρήσεων, ἐκτελεστέι περισσότερον καὶ τὸ δόλιον τοιοῦτον τὸ ὀπεῖον ἐκπαιδε ἄλ-λως τε ἀπὸ καιρὸ πρὸν καὶ ἀπὸ καθ' λόγον αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπου.

Θὰ συμπεράνωμεν, Κύριοι, τῆς ἐπι-χειρήσεως τῶν Δαρδανελλίων μὲ μιὰ Μ-μεγεῖα μόνον.»

Μὲ τὸν δόλιον αὐτὸν πρόσκοπον νὰ ἐ-ξακολουθήσῃ καὶ παρασύρει καὶ Βασιλέα καὶ Ἔθνος στὸν πόλεμον. Μὲ τὴν μιὰ Μ-μεγεῖα ! ! Ὅπως ἡ κατὰ γνώμη καὶ καθ' ἑνας χωριστὰ σκεπτόμενος ὅτι μιὰ Μεγα-γία καὶ νὰ τὴν χάσουμε ἐπὶ τέλους δὲν εἶνε καὶ μεγάλο πρᾶγμα, νὰ ἐξακατα-θῇ ὁλοκλήρως καὶ συκοφάγος εἰς τὴν συμ-μετοχὴν μας εἰς τὴν καταστροφήν. Ὁπὼ νὰ ξενικοῦστηκε, οὔτε νὰ εἶνε δυνατὸν νὰ μπαίνῃ κανεὶς σὲνα πόλεμον καὶ νὰ μὴ γνρεύῃ δέλα δὶν θέλει ὕστερα,, παρὰ εἰς ὑποκαν στιγμὴ θέλει ν' ἀποζλόγῃ τὰ χέρια του καὶ νὰ βγαίνῃ.

Οὐτωσὶ ὅμως ποῦ οὔτε οἱ δόλιοι τοῦ, οὔτε αἱ ἐπιταί του, οὔτε οἱ ὑποκριτικοὶ ὑπουργοί του ἐπιεσκον τόσο. Ἀλλ' ἡ στε-βερὰ σκέψις τοῦ Βασιλέως κατισχύσασα, ἐσωσε καὶ ἐκ δευτέρου τὴν Ἑλληνικὴν στρατιὰν, τὴν Ἑλληνικὴν στόλον καὶ τὴν Ἑλλάδα ἐν γένει διὰ νὰ τὴν ἔβγῃ ὕστερα ἀπὸ τρία χρόνια ἀκμαίαν, ἀκέραιον καὶ ἀνεξάντλητον ἢ ἐπίκουρος στιγμὴ διὰ νὰ χρησιμοποιηθῇ τότε ἐπ' ὠφελείᾳ τῶν συμ-παγῶν εἶνε καὶ τῶν Ἑλληνικῶν ὁμοε-δόντων καὶ ὄχι ἀποκλειστικὸς τῶν συμμα-χικῶν ὅπως θὰ συνέβαινεν ἐὰν ἔβγαινε στὸν πόλεμον καὶ τὴν πρώτην καὶ τὴν δεύ-τέραν στιγμὴν πτῶ ὁ Βενιζέλος ἐπροσπάθει ἄρον ἄρον νὰ τὸν βγάλῃ πτῶ θὰ συνετρέ-το ἀδυνατοῦσε τοῦ λοιποῦ νὰ ὑνηθήσῃ

ΔΗΛΩΣΕΙΣ ΤΟΥ ΜΠΟΥΓΙΩΝ

Παρίσιοι, Η «Matin» ἐρωτοσεῖται ἄρθρον τοῦ κ. Φραγκλίνου Μπουγιὸ πρώην ὑπουργοῦ, τοῦ καὶ διαπραγμα-τευθέντος τὴν συμφωνίαν μετὰ τῆς Ἀγκύρας, ὅστις «φαρτηρεῖ ὅτι ἡ Γαλ-λοτουρκικὴ συμφωνία ἐπέτρεψεν εἰς τὴν Γαλλίαν νὰ ἀποκαταστήσῃ τὴν εἰρήνην εἰς τὰ σύνορα τῆς Συρίας καὶ νὰ ἐπα-νάλαβῃ τὴν παραπαράδοσιν παλαι-κὴν τῆς εἰς τὴν Τουρκίαν.

Ἡ συμφωνία αὐτὴ ἀπολείνιεν τὴν ἀφιλονίκερίαν τῆς Γαλλίας καὶ τὸν σε-βασμὸν τῆς πρὸς τὸ δίκαιον καὶ εἶνε ἐπείθη ἤτις καλλίτερον πάσης ἄλλης ἀποδίδει τὸ ἀνώτατον ὅριον τῶν πλεονε κτημάτων ἐν τῇ Ἐγγὺς Ἀνατολῇ καὶ ἐν τῷ Μουσουλμανικῷ κόσμῳ.

Ὁ κ. Φραγκλίνος Μπουγιὸν ὁπομι-μνήσκει ὅτι ἡ παρεξήγησις εἶνε ἡ ἀφορ μὴ τῶν ὀργανισμῶν, αἵτινες προεκλή θησαν μεταξὺ Γαλλίας καὶ Ἀγγλίας. Ὑπομιμνήσκει ὅτι αἱ διαπραγματεύσεις δὲν διεξήχθησαν ἐν ἀγνοίᾳ τῆς Ἀγγλίας καὶ ὅτι ὑρίσαν μαζὶ τὰ ἐκ Λονδίνου κατὰ τὸ 1921. Ἡ Γαλλία συναμολο-γοῦσα τὴν συμφωνίαν μετὰ τῆς Ἀγγλί-ας, παρέχει εἰς ὅλους τοὺς συμμέ-χους τὴν ὑπηρεσίαν ὁλονὲν μεγαλειτέρων.

στρατοῦ μας νομίζετε ὅτι θὰ συνηγόρει νὰ πάρωμεν ὅσα πείσμα καὶ ὅτι εἰς πρώτην εὐκαιρίαν δὲν θὰ ὑπεχόμεθ εἰς τὴν γνώμην τῆς Ἑλλάς ἡ ὁποία μὲ λόσσα ὑποστηρί-ζει τὰς Τουρκικὰς ἀξιώσεις χάριν τῶν συμ-φερόντων της ἀλλὰ καὶ τοῦ καθ' ἑαυ-τοῦ τὸ ἐνδιαφέρον ὁ Σιστήρας μας. Ἡ νο μίζετε ἐὰν ὁ στρατὸς μας ἦτο κατεστραμ-μένος καὶ θαμμένος εἰς τὴν Δυσβίαν καὶ τὰ Δαρδανέλλια, ὅπως προεπάθησε ὁ Σω τήριος τῆς Φιλῆς νὰ καταρθώσῃ καὶ τὴ-μερον δὲν εἴχομεν ἐπαρκῆ δύναμιν νὰ ὑπε ρασπίσωμεν τὰ συμφέροντά μας. Δὲν θὰ μᾶς ἐπιτρέψουν εἰς πρώτην εὐκαιρίαν καὶ ἀπὸ τὴν Μικρὰν Ἀσίαν καὶ ἀπὸ τὴν Θρᾴ κην πρὸς καὶ ἰδίᾳ συκοφιλήσουσι Τοῦρ-κοι καὶ Βολγαροι τὸ ὑποκίνησι Βελλὸν καὶ Ἰταλῶν.

(Ἕπεται συνέχεια)

ΜΑΥΡΕΣ ΣΕΛΙΔΕΣ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

Η ΤΡΑΓΙΚΗ ΤΥΧΗ ΤΗΣ ΡΩΣ. ΑΥΤΟΚΡ. ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ

ΠΑΡΑΙΤΗΣΙΣ ΚΑΙ ΑΙΧΜΑΛΩΣΙΑ ΜΕΣ ΤΟ ΤΣΑΡΣΚΟΕ-ΣΕΛΟ

Ἀπὸ τῆς χθὲς διήγε εἰς δεινοτά-τους κινδύνους ἐκτεθειμένον τὸν ὁμιλοῦντα κύριον.

Κατὰ τὰς δύο αὐτὰς ἡμέρας μετέβαινε τὸ τὰς αἰθούσας τῶν ἀσθενούντων τέκνων της, προσεπάθει μὲ ἐνθαρρυντικὰ λόγια νὰ ἀνακουφίῃ τὴν βασανίζουσαν ἐαυτὴν τα-λαιπωρίαν.

Τὴν 13 τοῦ μηνὸς περὶ τὴν 9 1/2 τῆς πρωΐας, καθὼς εἰσηγοῦμαν εἰς τὰ διαμερί-σματα τοῦ Ἀλεξάνδρου Νικολαγιεβίτς, ἡ Αὐτοκράτειρα μοῦ νεῦει νὰ τὴν ἀκολου-θήσω εἰς περιπλανώμενον διαμέρισμα, φοῦ ἀ-ναγγέλλει ὅτι ἡ πρωτεύουσα κατελήφθη ὑπὸ ὁλόκληρος ἀπὸ τοὺς ἐπαναστάτας καὶ ὅτι συνελήφθη προσωρινὴ κυβέρνησις ὑπὸ τὴν ἀρχηγίαν τοῦ Ρυτζίνκο.

— Ἡ Δούκισσ μοῦ λέγει ἀνοδείχθη ἀ-ναξίαι τῶν περιστάσεων, ὑγνόησα ὅτι μέ-γας κίνδυνος ἀπειλεῖ τὸ κράτος παίζει τὸ τελευταῖον της ἀτού, ἀλλογίσθη τὴν κρι σιμότητα τῆς καταστάσεως καὶ κατεβλή-θει ὅλας της τὰς προσπαθείας, ρίζοβιβει ὅμως μὴν εἶναι πολὺ ἀργά.

Ἐπιτροπὴ ἐξ ἐπαναστατῶν-σοσιαλιστῶν δὲν ἄνοιαι νὰ παραδεχθῇ τὴν προσωρινὴν κυβέρνησιν. Τὴν στιγμὴν αὐτὴν ἔλαβον τηγ-λεγράφημα ἐκ μέρους τοῦ αὐτοκρατορὸς ὅστις ἀναγγέλλει τῇ. ἀριζὲν του εἰς τὰς 9 τῆς πρωΐας. Ἀλλὰ ἀπεθυμεῖ ὅπως ἐγκα-ταλείψωμεν τὸ Τσάρκοε-Σέλο διὰ τὴν Γκα τσίνα (αὐτοκρατορικὴν ἔπαυλιν 20 χιλ. πρὸς νότον τῆς Πετρουπόλεως) καὶ ὑπάγω-μεν εἰς περιβάντηγίν του. Ἐγεται λοιπὸν τὰ πᾶν ἔνωμον διὰ κάθε ἀπρόοπτον ἐνκρίσεως.

Αἱ διπταγαὶ ἐβόθησαν, ἡ Αὐτοκράτει-ρα διέρχεται στιγμὰς ἀνησυχίας καὶ δίστα μοῦ. Κρατεῖ ἐνώπιον τὸν Ρυτζίνκο, πε-ρὶ τῆς σωθερᾶς θέσεως τοῦ Τσάρεβιτς καὶ τῆς παρατεινομένης ἀσθενείας τῶν μεγά-λων δουκισσῶν. Ἐκείνος ἀπαντᾷ «ὅταν οἱ-ναι κατέστει τὸ πρῶτον καθῆκον εἶναι ἡ μα-κρυὰ τῶν ἀσθενῶν.

Τὴν ἴδην ἐπαιρνὰν ὁ ἰατρὸς Δερέβενκο (χειρουργὸς τοῦ διεδέχου) ἔρχεται ἀπὸ τὸ νοσμεῖον καὶ μᾶς ἀναγγέλλει ὅτι ὅλα τὰ πέρι τῆς Πετρουπόλεως σιδηροδρομικὰ ἔκτα κατείχοθησαν ἀπὸ τοὺς ἐπαναστά-τας καὶ ὅτι δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ ἀναχω-ρήσωμεν θεωρεῖται δὲ πιθανότατον ὅπως ἡ αὐτοκράτωρ ἐμπιόνευθῇ νὰ φθάσῃ εἰς Τσάρκοε Σέλο.

(Ἕπεται συνέχεια)